

Knud Jespersens sidste store tale om DKP's politik

Taler

Knud Jespersen
Medlem af Folketinget for
Danmarks Kommunistiske
Parti

Dato

2. juni 1977

Sted

Folketingssalen,
Christiansborg

Jeg er også blevet fristet over evne. Når hr. Gert Petersen undervejs i sin tale sagde, at man anså situationen i Socialistisk Folkeparti for at være yderst alvorlig, må jeg sige, at det er nok udtryk for, at hr. Gert Petersen anser den for at være lige så alvorlig som situationen i Danmark, og så må vi jo prøve, om vi i fællesskab, fordi vi har beslægtede interesser, kan finde en model, der kan sikre en mere offensiv demokratisk løsning på nogle af krisens problemer.

Men ellers må jeg nok sige, at hr. Gert Petersens indlæg - så langt vil jeg strække mig, selvom jeg ikke hørte noget om devalueringen, det kan jeg måske høre om i næste omgang - var det mest opløftende indtil dette øjeblik. Hr. Auken, ordførerne for Det konservative Folkeparti, for Venstre, for Centrum-Demokraterne har jamret over alt det mørke, der var. Der var ingen muligheder, og man havde heller ingen patentløsninger. Nej, det har vi opdaget, og man havde samtidig den ublufærdige frækhed at forklare, at det, det drejede sig om, var at foretage nogle former for indgreb, at holde lidt igen, og så vendte man sig ellers imod disse formastelige lande, der tog mere hensyn til deres egne interesser end til Danmarks. Og da Danmark vanemæssigt er blevet bundet af andres tanker, tager Danmark efter hr. Aukens opfattelse mere hensyn til Europa og til Fællesmarkedet end til sine egne interesser.

Jeg er meget interesseret i at vide, hvordan man forestiller sig, at det skal gå i fremtiden, når man samtidig påstår, at tyngdepunktet i forhandlingerne op til august vil være flyttet over i socialdemokratisk retning. Jeg har noteret mig, at hr. Auken konstaterede, at en venstremand måske ikke var smukkeste i modvind, men han var smukkeste i arbejdstøjet. Ved sidste valg fik vi trukket 21 i arbejdstøjet, og hvis vi i næste omgang kan trække en halv snes stykker til i arbejdstøjet, vil jeg såmænd godt dele denne skønhedsåbenbaring af

venstremænd. Dem foretrækker jeg faktisk uden for forhandlingerne med regeringen og også stort set uden for folketinget. Det er sagt i al venskabelighed, men sådan er det nok også forstået.

For at undgå misforståelser skal jeg også sige, at vi har naturligvis, som vi plejer, overvejet, hvad vi skulle stille op med dette lovforslag, og da vi er modstandere af militær udgifter og en række andre efter vor opfattelse asociale foranstaltninger, må man se den skæbne i møde, at det lovforslag, vi behandler, bliver vedtaget mod kommunisternes stemmer. Vi vil ikke undlade at stemme, vi vil stemme imod, fordi der må gøres oprør over for den førte politik.

Det, sagen drejer sig om, er jo i al korthed, at den økonomiske politik i vort land på ny er inde i en alvorlig krise. Det har den traditionelt været hver anden måned, siden forligspolitikken ramte os, og hver gang har de ansvarlige svoret, at nu går det fremad, konjunkturerne er ved at vende osv. Dog må det siges, at hr. Auken i denne omgang har været mere pessimistisk end ellers eller måske mere realistisk. For sagen er jo, at kendsgerningerne ofte har dementeret alle disse påstande. Det var propaganda med et eneste formål: at få lønmodtagerne til at bøje sig under stokken. Og stokken blev jo svunget: overenskomstlov med lønstop, boligforlig med fri hastighed for huslejerne, ingen indgreb mod storspekulanterne, men begrænsninger, der ligner hærværk, mod de unges uddannelse og meget mere. Alt dette gjorde problemerne større, og krisen for systemet blev stadig mere omfattende.

Alligevel lod Socialdemokratiet sig regere af oppositionen. Deres ståsted i en splittet tid var sammen med de borgerlige og som fange i deres egen forligspolitik. Resultatet af denne politik er i dag ikke til at skjule. De økonomiske organer, vismændene, regeringens økonomiske sekretariat og for dens sags skyld også Industrirådet spår om nye ulykker og flere arbejdsløse. Det viser, at forligspolitikken er brudt sammen, at krisen ikke kan modvirkes på kapitalens, men skal bekæmpes på arbejdernes betingelser.

Hvad viser kendsgerningerne videre? At der må regnes med et betalingsbalanceunderskud på mellem 9 og 11 1/2 mia kr. i dette år. Der må regnes med en uhyggelig konstant arbejdsløshed frem til 1980 på ikke under 160.000 mennesker. Det er de kolde, ubehagelige kendsgerninger, og det er noget af det, vi advarede imod, når Socialdemokratiet lod sig bruge som ståsted for en splittet borgerlig front i den tid, vi lever i.

Når de ansvarlige kræfter nu taler om brede forlig og nye pakkedløsninger, er det en gentagelse af den fejlslagne politik, hvor de påstod, at hvis forbruget faldt, ville arbejdsløsheden også falde. Vismændene og andre økonomer kan ligesom termometret bruges til at undersøge patientens tilstand, til at finde ud af, hvad der er i vejen, men ikke til at fjerne sygdommen. Det økonomiske formandskab når i sin kritik til stort set samme resultater som kommunisterne, at importen skal dæmpes, og at der må findes former, hvorunder dette kan gøres. Deres forslag om devaluering eller momsforhøjelse afviser vi ubetinget og totalt. En devaluering af kronen er en sænkning af reallønnen med hver procent, kronen nedskrives, og en momsforhøjelse kan, som Industrirådet vurderer det, betyde en stigning i arbejdsløsheden for hver 5 pct. momsforhøjelse på omkring 25.000.

En professor har foreslået en devaluering på 20 pct. Det vil betyde en stigning i udlandsgælden på 9 mia kr. og en forringelse af reallønnen med en femtedel. Dette kan næppe nogen af augustpartierne alvorligt tage del i. Ingen af disse veje afviger fra den førte økonomiske politik, og resultaterne heraf turde efterhånden virke ganske afskrækkende også på dem, der har ansvaret.

I 1973 var der 20.000 arbejdsløse i Danmark. I april i år var tallet 162.900. Kom så ikke og sig, at augustpartierne ikke er realister.

Inflationen, som man angiveligt vil bekæmpe, var i 1973 på 11 pct. og vil i 1977 ikke blive på under 10 pct. Renten, den rente alle har erkendt er alt for høj, og som betyder mere end udgifterne til løn selv efter Industrirådets opfattelse, er også steget. I 1973 var den på 10,4 pct., men i år vil den være på 16,3 pct.

Boligbyggeriet er i samme periode stort set blevet halveret fra i 1973 at være godt 55.000 lejligheder til i år at blive på ca. 30.000 færdigbyggede lejligheder.

Alt dette blev lavet under parolen at skaffe de arbejdsløse arbejde og gøre Danmark mere konkurrencedygtigt.

Hvad var yderligere et resultat af denne krisepolitik? Det var faldet af beskæftigede i industrien, der fra 1973 til 1977 faldt med 60.000. I samme periode beskæftigede landbruget 40.000 færre.

Krisen er ikke noget, der kun kommer til os udefra, som man har prøvet at forklare nu og da. Den vokser af selve systemet, men kan blive hårdere at leve med, når der føres en fejlagtig politik. De iskolde kendsgerninger viser videre sammenbruddet for forligspolitikken og nødvendigheden af at ændre kurs og ændre kurs totalt.

Den socialdemokratiske regering har hidtil afvist alle nødvendige indgreb mod kapitalens magtpositioner med henvisning til folketingets sammensætning. I dag, efter valget den 15. februar, er der faktisk opstået nye muligheder, som jeg pegede på allerede på valgnatten. Det gælder så vidtrækkende spørgsmål som indgreb over for jordspekulationen. Værdistigningerne her var i 1976 90 mia. kr., hvoraf de 40 mia. kr. var reelle kapitalgevinster eller rettere et beløb, der er en halv snes milliarder højere end hvad man skylder udlandet.

Der vil ligeledes være flertal for en skattereform, for afskaffelse af selve ejerlejlighedssystemet og en række andre spørgsmål, hvis ellers Socialdemokratiet ville eller turde bryde ud af sit fangenskab hos den regerende borgerlige opposition.

Regeringen er ikke henvist til at regere på andres nåde, Socialdemokratiet behøver ikke at finde sig i, at kræfter uden for dette parti har mere indflydelse på partiets politik end dets egne medlemmer. Det er jo sandheden. Hr. Erhard Jakobsen har aldrig haft så megen indflydelse på Socialdemokratiet, da han var medlem, som i dag, hvor han sidder udenfor. Hr. Jens Møller har ikke drømt om at skulle have indflydelse svarende til de socialdemokratiske vælgerforeninger. I dag har han meget mere at skulle have sagt. Og sådan kunne man fortsætte, for slet ikke at tale om hr. Poul Schlüter, som jo har slået sig vældigt op på, at han sammen med hr. Poulsgaard kan være arbejdsmarkedsstrateg. Hvis det går helt galt for Berlingskekoncernen, så står de til rådighed med hjælp for den socialdemokratiske regering.

Der er også den mulighed at regere med skiftende flertal, for myten om, at det var nødvendigt med et massivt, fast flertal, er for længst sprængt i stykker. Forudsætningen herfor var, at man havde en økonomisk stabil politik, og det har man ikke. Der er mulighed for at regere med skiftende flertal ved at forelægge sine forslag, i stedet for de tilbagevendende måneskinsforhandlinger med hr. Jens Møller, hr. Poul Hartling og hr. Erhard Jakobsen, ved at føre forhandlingerne direkte og på demokratisk vis i folketinget.

Statsministeren har udtrykt, at der vil blive forhandlet i denne sommer med alle ikke vrangvillige partier, men ikke med kommunisterne, for vi var vrangvillige. Det afhænger i høj grad af, hvad der skal forhandles om. Hvis regeringen vil forsøge sig med reelle løsninger, og byrderne ikke længere bæres ensidigt af lønmodtagerne, så kan man altid regne med os, og det ved man udmærket. Men hvis man vil fortsætte den skæve kurs, der fører fra sammenbrud til sammenbrud med stadig nye og tungere byrder på dem, der arbejder, så skal man ganske rigtig ikke regne os til de villige. Så er vi langt fra villige.

Jeg spørger statsministeren: Er det ikke nødvendigt at frigøre sig fra de borgerliges omklamring? Disse allierede kan Socialdemokratiet på ingen måder føre arbejderpolitik eller en demokratisk antikrisepolitik sammen med. Det bliver nok også svært at få det passet ind i Socialdemokratiets partikongres til september, men den tid, den sorg.

Det må vel også opfattes som det modsatte af en venlighed, når hr. Poul Hartling fortæller i Venstres liberale debatorgan, at statsministeren ganske vist ikke har skiftet størrelse, han har nok den størrelse, hun hele tiden har haft. Det er et par år siden, jeg sagde det fra denne talerstol, og så vidt jeg kan se, passer det stadig væk. Hr. Poul Hartling fortsætter: men han har bevæget sig. Nu er statsministeren blevet acceptabel, og det vil sige, at hr. Poul Hartling har givet statsministeren og regeringen karakter, nu kan de godt bruges.

Hvis vi betragter de andre samarbejdspartnere, som Socialdemokratiet har valgt sig - eller som man er blevet tvunget til at vælge, det kan man selvom - så vil enhver se, at man må vælge mellem disse allierede og gennemførelse af Socialdemokratiets reformpolitik, ØD og andre krav i dette partis program, og hr. Jens Møller og hr. Erhard Jakobsen. Det var bl.a. de to partier, der var med til at myrde EFG-lovgivningen, og som krampagtigt fastholder styrkemålet i forsvarsforliget, uanset at hele verden taler om nødvendigheden af en nytænkning, en nyvurdering og en sænkning af oprustningerne. For begge partier gælder, at de er rede til at bruge den sidste krone af befolkningens penge på at købe mere ødelæggende og mere farligt militærmateriel.

Hr. Jens Møller har jo på landsmødet demonstreret, at han endda overgår den glade kriger fra Gladsaxe i sin kampagne mod de venstreorienterede. Under deres landsmøde - det fortælles ganske vist i det kristelige folkepartis organ - har

han set russere bevæge sig ved Kolding å. Han har forklaret, at det var nødvendigt, at man nu forberedte sig på illegaliteten, for ellers ville kommunister og andre venstreorienterede, som var godt organiserede, komme og tage det hele.

Det er klart, hr. Jens Møller må have set noget, vi andre ikke kan få øje på, og derfor burde han også fortælle folketinget, hvad det var for nogle russere. Jeg har opdaget, at efterretningsvæsenet i Danmark ser russiske ubåde lige fra Sortedamssøen til Østersøen, men ingen har endnu set dem i Kolding å, hvis man ser bort fra Hr. Jens Møller og fru Inge Krogh. Fra sumpene ved Kolding å har man altså erklæret krig mod alle de progressive. Nu skulle der ske noget, for russerne var farlige.

Det er muligt, at det skyldes en intern kampagne mod den glade kriger, at man har taget disse problemer op, men det har i alt fald ikke rigtig noget med sagen at gøre.

Jeg skal ikke blande mig i de interne forhold mellem de allierede og regeringen, men jeg synes, at meget kan man kritisere statsministeren for, men at Kristeligt Folkeparti kritiserer ham, fordi han bander og siger, at det går ad helvede til, når det går ad helvede til, synes jeg er helt urimeligt. Det er en urimelighed, der kun overgås af, at Kristeligt Folkeparti ved siden af at bekæmpe kommunisterne og statsministerens eder og russerne ved Kolding å nu også har kastet sig over Olsen-banden. Ja men det er jo i sandhed en ganske alvorlig og seriøs måde at behandle landets problemer på, når det er sådanne folk, man finder som sine fjender.

Jeg synes også nok, det må vække til eftertanke hos statsministeren, at disse samarbejdspartneres demokratiske sindelag, som man så tit har bekræftet, kommer til udtryk på denne noget særprægede måde. Det kommer også til udtryk ved at man bekriger typografernes faglige, reelle og rimelige demokratiske ret til at gå i aktion, og man har sikkert også presset på for at to ansvarlige voksne og demokratisk indstillede tillidsmænd skal retsforfølges, fordi de har sagt nogle sandheder til nogle folk på Berlingskes trykkeri.

Vi stiller os selv spørgsmålet, om der dog ikke findes folk i Socialdemokratiet, der vil virke for, at sandhedens time snarest måtte indtræffe, og være med til at sikre en fælles optræden af arbejderne mod deres naturlige fjender i og uden for

folketinget! Dette er også forudsætningen for at føre en økonomisk politik, der kan holde, og for at gøre op med social tilbagegang og stigende arbejdsløshed.

Næsten ved alle debatter om arbejdsløsheden har Socialdemokratiets talsmænd erklæret, at Danmark ikke kan gøre noget alene; vi må vente på en ændring af konjunkturerne. Ind imellem har vi fået at vide af økonomiministeren, at vi kan afskaffe arbejdsløsheden, hvis vi selv vil. Jeg spørger økonomiministeren: vil vi da ikke? Økonomiministeren svarer, at han vil. Ja men så er alle betingelser jo til stede for en helt ny alliance i dansk politik, for vi vil også. Så kan vi jo prøve.

Statsministeren sagde allerede i 1975, at inden året er omme, er alle i arbejde på ny eller i job på ny. Det er direkte citat. Så statsministeren vil altså også. Ja men så må der jo være nogle af de allierede, der ikke vil, og så må Socialdemokratiet altså vælge en ny side i dansk politik. Mulighederne er der.

Nogle gange er økonomiministeren og statsministeren jo ramt af en næsten münchhausensk optimisme, opfundet til lejligheden, og andre gange er de kloge ministre blevet narret af udenlandske regeringer til at sige, at det kommer til at gå godt. Jeg har hørt så mange gange, at vi var pessimister, og økonomiministeren, som er et filosofisk og humanistisk godt væsen, har om ikke ligesom hr. Lindinger sagt, at vi bare skulle komme op med humøret, men noget i den retning, hvorfor se så sort på det. Vi er ikke så chokerede over denne rapport, for vi har advaret, og det har vi gjort siden 1973, at sådan ville det komme til at se ud. Og i dag kan vi altså beklageligvis se, at vi har ret. I dag ved vi, at det internationale opsving udebliver på denne side af 1980, og måske vil det indtræffe betydelig senere. Altså må vi gøre noget selv, og det kan vi også, hvis man vil mobilisere den politiske vilje hertil.

Regeringen må erkende, at den har taget fejl, når den påstod, at vi kunne eksportere os ud af krisen. Det kan vi ikke, uanset om vi bragte lønningerne ned på Hong Kong-niveau. Eksporten er gået aldeles glimrende. Alligevel var importen 20 mia kr. højere end eksporten i 1976. Handelskrigen mod danskernes beskæftigelse er i fuld gang, nu må vi beskytte os selv. Jeg har også bemærket, at LOs formand nærmer sig begrebet importregulering i forbindelse med vesttyske biler og indirekte støtter vores kritik af EF-følgagtigheden i licitationer m.v.

Den 28. april i år dokumenterede jeg under beskæftigelsesdebatten på ny, at

Danmark kan producere 70 pct. af alt det, vi importerer. Alene i Vesttyskland køber vi for 7,4 mia kr. mere, end vi sælger. Vores import af tekstilvarer i fjor var på 5,4 mia kr., medens tekstilarbejdsløsheden vokser, og tusinder af kvinder har mistet deres arbejde. Når det drejer sig om militæret, kan der stilles krav om noget dansk arbejde for at handle med de amerikanske flyfabrikker, men det kan også forlanges, at alle maskiner, der indkøbes i udlandet, i en periode skal samles i Danmark.

I stedet for vismændenes selektive moms har vi foreslået, at alle danske produkter i en periode på 2 år helt fritages for moms. Det vil virke som en billiggørelse af danske produkter og regulere importen og betyde et stort opsving i beskæftigelsen. Krisen under kapitalismen er ikke mindst en afsætningskrise for hjemmemarkedet. Også af den grund skal købekraften udvides gennem fjernelse af momsen på elementære livsfornødenheder og ved at føre politik på en ny måde.

Jeg skal slutte med at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget konstaterer, at den hidtidige forligspolitik medfører øget arbejdsløshed, nye prisstigninger, lavere realløn, flere virksomhedslukninger og nye betalingsunderskud, opfordrer tinget regeringen til at forberede en ny og demokratisk økonomisk politik, som bekæmper arbejdsløsheden ved at det offentlige igangsætter produktiv virksomhed, øget byggeri og forbedret social service, bekæmper betalingsunderskuddet ved importreguleringer og afskaffelse af moms på dansk produktion, bekæmper inflationen ved indefrysning af værdistigninger på jord og faste ejendomme, sparer statsudgifterne til militær og oprustning, og giver befolkningen nye demokratiske rettigheder i arbejdslivet, så monopoler, spekulation og skattesnyderi kan modvirkes. Tinget fortsætter derefter behandlingen af lovforslaget.«

Jeg har lyst til at blande mig meget i den diskussion, der har været, men så ved jeg alligevel ikke, om jeg har, for der er så meget, der tyder på, at denne debat vil resultere i noget af det, vi har været ude for mange gange tidligere, nemlig at statsministeren i løbet af juli måned indbyder til forhandling - jeg går ud fra, at der også skal forhandles med LO - og at nogle af os måske så bliver orienteret. Da vi jo traditionelt har støttet alle beskæftigelsesfremmende foranstaltninger,

regner jeg med, at vi kan få lov til også at støtte sådanne fornuftige tanker, hvis nogle sådanne skulle findes i et forlig, men hvis det er Socialdemokratiet inderligt imod, kommer vi altså til at gøre det på trods af Socialdemokratiets holdning.

Hvad angår selve problemet om den økonomiske politik, synes jeg, det er for lidt og for dårligt og alt for sent, at Socialdemokratiet nu kommer og forklarer, at den beskæftigelsesplan, der betød, at de fik en ganske god stemmemæssig fremgang, nu skal se dagens lys i løbet af august måned. Den er alt for beskedent, den kan laves betydelig bedre, og vi vil i august måned naturligvis stille vor forslag også her i Folketinget.

Jeg lagde mærke til, at hr. Jens Møller ikke har vendt sig imod de rigtige russere, heller ikke de små tvebakker, man kan købe hos bageren, og som går under navnet russerbrød, men det var karusserne, forstår jeg, og det skulle jo så ikke være nødvendigt at gå under jorden af frygt for karusserne i Kolding å. Men hvis det alligevel skulle være sådan, synes jeg, man må slå efter en gang til. Der er ikke ret mange flere fisk end dem, man fik forevist i ørkenen, men jeg forstår, at man faktisk nu har indstillet sig på, at man godt kan spare lidt på »kuk-kuk-planen«. og at det efter denne konference altså er fronten imod de venstreorienterede, der skal strammes gevaldigt op. Jeg er ked af det, for hvis der var nogen, der kunne arbejde sammen ud fra et humanistisk livssynspunkt - altså minus »kuk-kuk-planen« - var det kristne og kommunister. Det kan vi altså ikke gøre, da vi har en forskellig holdning også til den side af sagen.

Hr. Niels Helveg Petersen synes jeg nok berigede sproget - det er sjældent, det sker - med en sammenhængende benzinøkonomi, og jeg vil sent glemme de radikale for deres sammenhængende benzinøkonomi. Det er sådan, jeg forstod det; det er muligt, at det ikke er en sammenhængende benzinøkonomi, man vil betjene sig af i forbindelse med energiproblemer og energibesparelser, men det kan også være misforståelse fra min side, det kan ikke udelukkes; det er dog mindre tænkeligt.

Hvad angår selve problemet om importregulering, har vi gennemtænkt både den side af sagen og devaluerings- og momsspørgsmålet. Så lang tid det danske Folketing og den danske regering er villig til på kommando at bøje sig for en hvilken som helst foranstaltning, Fællesmarkedet stiller op, og så lang tid vi er vidne til, at fællesmarkedspartnerne, de allierede, vi har, gør præcis, som det

passer dem, er det noget overordentlig farligt, for så skal vi jo løse beskæftigelsesproblemerne i hele den kapitalistiske verden og altså ikke begrænse den til Danmark. Hr. Gert Petersen m.fl. siger, at det kan man ikke, for så vil tyskerne føre handelskrig. Ja men det er jo netop det, man gør. Der føres handelskrig imod dansk beskæftigelse i øjeblikket, så det brager. Det er derfor, vi har underskuddet på 7,4 mia kr. Det er udtryk for handelskrig. Hvilke foranstaltninger skulle de ellers kunne finde på?

Jeg er mere enig med LOs ledelse i denne sag, som det er kommet til udtryk i hr. Thomas Niensens betragtninger. Jeg håber, man vil holde fast ved, at man er nødsaget til i en sådan situation at træffe nødværgeforanstaltninger, hvad enten det er det, der hedder en importregulering og en effektiv kontrol med udenrigshandelen, eller det er at tilsidesætte, ud fra den økonomiske virkelighed, kravet om licitation, i bestemmelserne for Køge Bugt og andre storbyggerier, i hele EF-området. Hvis ikke vi gør det - og der er ikke tale om at stå sig selv nærmest - undergraver vi dansk arbejderbevægelses egne muligheder for at kæmpe sig frem til at sikre en tilværelse med bedre beskæftigelse, og vi gør det jo helt umuligt - det er jo ganske utroværdigt, at det er sådan, at vi, de 5 millioner danskere, skulle kunne løse alle kapitalismens problemer i hele Europa og for den sags skyld også i Japan og USA.

Jeg lagde mærke til, at hr. Auken sagde, at Socialdemokratiet ikke havde nogen fikse ideer, han havde i alt fald ikke. Nej, men da jeg lyttede voldsomt efter - og dette skal være mine sidste bemærkninger - noterede jeg mig, at man faktisk ingen ideer havde. Vi forlanger ikke engang, at man skal møde med fikse ideer, men man kunne møde med en ide, det havde der været lidt ide i. Man mødte ikke med nogen ide, så der er ingen, absolut ingen, grund til at bruge sin taletid på at dementere, at man har fikse ideer, man kunne bare have sagt: vi har ingen ide. Nu står vi her med panden mod muren, og så må vi se, hvad augustpartierne kan finde på at foretage sig, og hr. Auken holdt så statsministerens tale en gang mere. En gang var nu sådan set nok, men hr. Auken syntes, at en gang var for lidt, han ville være sikker på, at vi alle sammen forstod den, og så holdt han statsministerens tale en gang mere. Det er jo praktisk, at man har en tale, som man skiftes til at holde, men de var bare lidt for tæt på hinanden.

Jeg skal anbefale vores dagsordensforslag, og jeg skal også anbefale, at det Danmark, som der lovgives for i august måned, og de agtpågivende på

arbejdspladser og kontrolsteder og rundt omkring i befolkningen søger at vogte på, hvad det er, der er undervejs her i august, hvad det er, man vil gøre, når Danmark nu skal reddes en gang til, også for at kunne påvirke lovgivningen, så vi sikrer en fornuftig økonomisk politik, der garanterer folks ret til at arbejde og, hvis de mister denne ret i en periode, så garanterer dem den fulde erstatning. Vi er parat til at gå meget langt, men retningen skal være rigtig, den skal ikke være forkert, sådan som den har været under augustforliget. decemberforliget, februarforliget osv. Hvis retningen er rigtig og den vil være til gavn for beskæftigelsen og en virkelig økonomisk politik, kan man regne med os, ellers skal man ikke.

Kilde

folketingstidende.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Danmarks Kommunistiske Parti, Folketingstale, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/knud-jespersens-sidste-store-tale-om-dkps-politik-d-2-juni-1977>